

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de carcere Domini.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

Christo patienti præstandam, cujus vestigia sequi semper desiderat; cum in eo solo veram consolationem inveniat. Atque in hunc modum, qui hujus vitæ pertæsi ad cælestem anhelant, solliciti placere Deo, hi soli consolationem habent in hac vita, qualis haberi potest, velut in vespere & initio felicitatis æternitatis.

*Resignatus
perpetua
quiete fru-
itur.*

VII. Hæc est materia sacrae Scripturae, doctrinae & vitæ Sanctorum, ab iis copiosè tractata. Hic sufficiat probatio longè clarissima, quam præbet experientia. Conferantur inter se duo, unus immemor Dei, & sui ipsius amator, alter immemor sui, & amore Dei resignatus in manus illius inter ærumnas, solatia, gustus, disgustus hujus vitæ. Uter horum meliùs habuerit, & inter adversa æquiore animo fuerit, ille enim verò veram viam ad quietem, quæ in hac vita potest haberi, invenerit.

EXERCITIUM

De Carcere Domini.

I.

*Omnipo-
tentes ma-
nus ligavit
amor.*

Vbi te ponunt, Deus animæ meæ, sine hoc peccatore? quomodo te ligant, relicto me libero? quid est hoc, Domine? tu inter pedicas, cum fune in collo? nonne es tu, mi bone JESU! ille fortis ac potens, de quo gloriatur David, quod solvas compeditos? nonne es tu ille, quem, cum Judæi lapidare & capere vellent, non potuerunt? quomodo igitur, amor animæ meæ, fortitudo cordis mei, factus es debilis? estne robur tuum in capillis, sicut olim Samsonis? ô quomodo potuerunt illi te incarcerare, & vinctum tenere? ô verè amator animarum, quem solus amor potuit capere, tenere, includere; quia te offers ad omnia pro meo remedio & amore! adoro & laudo hunc amorem, quem erga me geris: adoro te, qui es tam constans ad omnia sustinenda pro me, nec admittis quietem, donec perfeceris omnia, quæ proposuisti pro meo remedio. Non sumes tibi saltem paucas horas pro quiete usque ad lucem, ut respices nonnihil ab iis, quæ passus es hæc nocte, ut ad reliqua confurgas vegetior & alacrior? homines & jumenta, volucres & viatores noctem habent ad quiescendum: in te solo consumitur verberibus & injuriis? mutemus vices

vices, Domine: fac me capi, ut quiescas tu parùm. Sed quia non vis, & ego te hîc habeo vinctum; priusquam te hinc abducant, aspice me piis oculis. Vide hoc meum cor, ut ad te suspirat; ut altâ voce implorat misericordiam tuam. Aspice, Domine, meas necessitates, & iuva me: da mihi spiritum te comitandâ, ut sentiam tuos dolores, & imiter exempla tua.

II. Qui furantur, non quiescunt nocte, ut obtineant, ^{lesu nulla} quod volunt. Sed tu, bone Jesu, ac Dominus animæ meæ! quid ^{conceditur} indiges nocte ad opus tuum, ut non quiescas, donec perfectum ^{quies} fit? si vis, ô vita animæ meæ! die & nocte intentus esse cordi meo, ut id rapias, noli perdere somnum, bonum animæ meæ: ecce illud: cape id è manibus peccatorum, quæ id possident: accipe illud tecum, & quiesce: reclina caput in illud, & quiesce. Audi clamorem necessitatum mearum, ac desideriorum cordis mei, ^{nisi in cor-} qui audis tantas injurias ex ore gentis istius improbæ. Noli atten- ^{de hominis.} dere, Domine, blasphemias, quas evomunt isti; sed fidem, quam in isto corde plantasti: cum eâ, & quanto possum amore te adoro, ut Deum meum, pacificatorem meum, unicum magistrum, & potentem Salvatorem meum.

III. Obliviscere, Domine, molestiæ, quam inferunt tibi hæc vincula: quia possunt me expedire à vitis meis, sicut tu desideras. Ne recorderis, Domine, crudelitatis & crudelitatis eorum cordium, quæ te non amant, nec aliquam tecum compassionem habent inter hos tuos cruciatus: conjice oculos in hunc tuum, quamvis miserabilem, peccatorem, quem illuminasti tuâ fide, qui que desiderat te consolari, & in se recipere tuas ærumnas, & te in animam suam. Quiesce, Domine, in eâ, quandoquidem dignaris eam accendere tui amore: ac licet hæc domus magnitudine tuâ indigna sit, ac miserabilis, ut vides; nihilominus ipsa te unicum Patronum, Dominum, & perpetuum incolam habere desiderat. Ingredere, Domine, & requiesce in isto corde, donec es captivus; ac licet non merear, tamen horæ sunt paucæ, dum sol oriatur; & ego saltem meliùs, quam hi perversi, te cognosco, pro meo vero, unico & summo bono. His paucis horis potes me capere tui amore, & vinctum postea ducere tecum ad ea, quæ imminente

die toleranda supersunt. O bone JESU! non possum dicere id, quod jam desidero: tu scis: & quia plantas in corde meo hæc desideria, exple illa, sicut potes: appareat in me virtus istius captivitatis, horum vinculorum, istarum injuriarum, quas pateris; & amoris, quem erga me geris, quòque pateris omnia. Et licet omnium ego sim causa, monstra in me, quantò plus possit misericordia tua, quàm mea peccata.

*Confiden-
tia in boni-
tatem di-
vinam.*

IV. Non dubito, ô vera salus animæ meæ! de vi amoris, quem erga me habes; nec de misericordiâ, quâ mihi desideras ignoscere, & recipere me in amicitiam tuam; sed mihi diffido & malæ consuetudini peccandi, quam habeo; & metuo, ut me separeret à te, & faciat indignum gratiâ tuâ. Quia tamen, Domine animæ meæ, dolorem ac poenitentiam relinquis nobis pro remedio malorum nostrorum; per hæc vincula, bone JESU! tibi supplico, ut obliviscaris molestiarum, quas hi miserabiles peccatores tibi afferunt, & priusquam abducaris ex hoc loco, audias meam confessionem, quam ut peccator tibi offero. Ignosce mihi, Salvator animæ meæ, causam, quam dedi, ut incarcerareris & ligareris; quia scio meis peccatis factum, ut tractareris tam indignè. Ignosce, Domine, nimis liberis cogitationibus meis: constringe illas tecum, Deus meus, ne ita vagentur per res viles, quibus semper adhærent. Accuso coram te, Redemptor meus ac Domine! hanc libertatem linguæ tam pronæ ad ea, quæ lædunt animam meam. Accuso licentiam sensuum meorum, qui tam longè me removeant à te, salus mea! Accuso, Redemptor meus! tepiditatem amoris, quem tibi debeo; incuriam & magnam negligentiam cordis mei, quod elegisti pro tuis obsequiis; libertatem voluntatis meæ tam distractæ per varios affectus, contra legem ac divinum tuum servitium. Omnia, Domine, damno coram te intus & foris; quia libero arbitrio, quod mihi pro tuo honore dedisti, malè utor in omnibus: & ô quàm malè, & quantum contra te! Miserere, Jesu animæ meæ! fac ut hi lictores me capiant: quia vides me perire, quando sum liber. O si non amplius liber essem ad malum! ô si potius captivus essem pro te, quàm liber & se-
junctus à te!

V. Quia

V. Quia, Domine, dissolutio mea libertatis te ad hæc patrienda pertraxit, fac me tuum socium in illis. Amodo, spes mea! configno tibi meam libertatem: tua est, quia tu mihi eam dedisti; & ego meritò illà privor, quia malè sum usus: & quia mihi eam non aufers, par est, ut ego ultrò eam tibi restituam, quia tuum donum est. Hic eam tibi configno, Deus meus, ac Dominus meus! recipe eam cum misericordia. Accipe, nec permitte me illà uti ampliùs. Noli eam mihi reddere, etiamsi fortè petiero; ne fidas mihi ampliùs, quia vides, quòd cum eà te prodam. Tu, bone Jesu! qui es Via, Veritas & Vita, loquere linguà meà, vide oculis, audi auribus meis, move sensus & membra mea secundùm voluntatem tuam; trahe ad te cogitationes meas; reside in corde meo; alliga me voluntati tuæ, & fac me, quidquid vis. Hic me, Domine, abjicio ad pedes tuos, velut altera mulier peccatrix; & osculor toto corde has catenas, hæc vincula: adoro istas injurias, quas sustines pro meà salute. O si me neceres funibus amoris tui, meque tibi alligares! ô si auribus animæ meæ audirem unam vocem ex hoc suavissimo ore, quod video tam taciturnum, ac tu diceres mihi, remissa esse peccata mea, quia multum dilexerim! ô quando veniet hæc hora? ô quàm facilè hoc tibi esset, optime Jesu! noli tacere mihi Domine, quamvis taceas ad omnia, quæ inferunt tibi. Noli tacere isti cordi, quod te desiderat. Dic, Domine, unum verbum, quo me tibi adstringas: dic mihi, salus tua ego sum. Credo te esse, spes mea! sed desidero, ut interiora mea audiant te hoc dicere: Quia vox tua secreta suavis ac dulcis, penetrabit, ac tibi adstringet vires animæ meæ.

Libertas
nostra
Christum
in vincula
conjecit.

VI. Verum est, ô Jesu animæ meæ! quòd hoc tuum silentium damnet mala mea; sed tu, Verbum divinum, loquere interiùs, ut te audiat, & intelligat anima mea, & capiatur suavitate, luce & veritate vocis tuæ. Recordare, Domine, quòd dixeris per Prophetam Oseam, te nos tracturum in funiculis Adam, in vinculis Charitatis. Vides hic, Domine, funiculos Adam. Hæc tua sacratissima Humanitas, hi colaphi, catenæ, vincula, hæc injuriæ hæc peccata Adami, & filiorum ejus, quæ in te suscepisti expianda in isto

Verbum di-
vinum in-
terius allo-
quitur ani-
mæ.

in isto carcere, sunt funiculi Adam. Ubi ergo, mi Jesu amor animæ meæ! sunt nodi amoris & charitatis, quibus constringar? cur inter ista ego sum liber? quomodo tam liberè incedo per omnia mala, quæ volo? quis tenet hos funes, ne me capiant, ne me vinciant? trahere jam, Domine, hos funiculos amoris: fac, ut me simul tecum adstringant: liga me, stringe me, illaquea me; trahere me illis ad te, ne unquam ampliùs recedam à te. Fac, Domine, ut sentiam, & æstimem dolores tuos, & insistam vestigiis tuis: noli pro me tanta subire in vanum. En pro eo, quod non mereor, impetrando, tibi ob oculos pono hos funes & vincula, & amorem, quo sustines illa, & desideras pro mea salute.

*Christus
pro offensa
dentibus
se patitur.*

VII. O si dignus essem intelligere occupationes cordis tui, quibus intentus fuisti his horis, quando vidisti te in vinculis tam indignè tractari à custodibus! isti conscelerati omnes suas cogitationes & studia intendunt ad te vexandum; tu verò omnes sensus, ac totum corpus tuum offers ad patiendum, animo interim occupato in rebus divinis, pro remedio eorum, qui te affligunt, & omnium hominum, propter quos pateris; & pro corroboratione tuæ sacræ humanitatis, ut vegetior sit ad reliqua sustinenda, quæ restant. O Deus meus, ac Dominus meus! quàm verè dixisti, refrigerium inventuros, qui recurrunt ad te! nunquam malè fuit mihi, quando veni ad te: nunquam bene, quando recessi à te: quia nihil est boni, sine te. Quando animum averti à te, quavis afflictio me suffocat: cum autem animum converto ad te, quantæcunque sint ærumnæ, non timeo. Et quomodo sine te possim esse fortis, unica fortitudo mea?

*Extra
quem nulla
salus.*

VIII. Ideo, Deus meus, fatigor, ideo affligor, ideo contristor adversis & malis, quòd eis mederi velim sine te, nec te quæram, nisi quando jam illis penè suffocor. Tecum omne asperum lenes, levis est omnis calamitas, dulcis afflictio: quia præsentiam tuam illuminas tenebras nostras, locupletas inopiam. Doce me, Domine, quærere te in omnibus necessitatibus meis; tibi confidere: pati meas ærumnas in societate tua, neque timere quidquam cum illa. Et quia nunquam dormis, neque dormitas in cogitatione & cura de me; doce me in medio perturbationum hujus

hujus vitæ, habere semper cor meum in te, neque velle aliam consolationem, nisi quæ venerit à te: quia tu es verus consolator meus: & tu solus novisti necessitates meas, potesque mederi.

O sanctissima Virgo MARIA, Mater DEI, Protectio te quærentium! repræsenta meas necessitates oculis Domini: & quia libertas cordis mei radix est omnium malorum meorum, impetra mihi vincula sui amoris, & nodos Charitatis, ut semper maneam alligatus suæ divinæ majestati.

O Curia cælestis! quæ es tam secura & libera à miseris hujus vitæ, & tam inflammata amore hujus Domini; recordare, pauperum exulum filiorum Adæ: duc tecum cor meum, ut corripatur igne, quo semper tu flagras. Amen.

ÆRVNA XXXIV.

Domini per plateas Urbis ignominiosa
rapratio.

L

Quiens dies Veneris, toti generi humano felicissimus, longè diversis affectibus diversorum exceptus est. Dies præparatissimus
Nam Christo Domino nostro nullus gravior, nullus omnium felicissimus
etiam illuxit optatior: nam is erat, in quo amor ejus, fuit.
tot annis vi obedientiæ & voluntatis paternæ conclusus & restrictus, pleno impetu, tamen non sine magna suæ humanitatis impensa, erumperet: neque toto vitæ suæ tempore alacrior unquam animo & spiritu fuit; quia vidit eo die se, plenâ tandem obtentâ victoriâ, terram cælo juncturum, omnium electorum corda suæ voluntati subjecturum, redempturum omnes peccatores, & humano generi aperturum æternos & infinitos thesauros. Mundus autem beatum hunc diem aspexit instar cæci, & ignorantis immensa bona, quæ ipsi præparabantur; ipse verò tanquam perditus ne sperare quidem poterat, vel cogitare. Sed inimici Domini, qui tora nocte arserant malitiâ, & à Deo derelicti fuerant, ut essent ministri diaboli in perimendo Christo, ac simul executores æterni consilii, licet hoc ignorarent; nullam sibi horam, aut partem ejus diei perdendam

Ccc

dam